

nega kippus' teise peäle, sõimas, haukus, wandus keik kurratid kokko, ja sest et teine ei muud sanno wasto lausund kui et ütles: Käsfi pufas tõi punaes — kargas ta kohhe äkkilisse wiibaga ta karwust kiini, ja peksis tedda kurjaste. Ei teine, kes temmast hopis wannem olli, saand wastopäina, waid läks moisa kaebama, ja Tõnnole anti temma tiggedusse pärrast hirno. Selle läbbi läks ta südda nüüd weel wiibafemaks omma naabre peäle, ja ei mõtlen dõd ja päwa, muud kui teisele agga kahjo teha. Teine kaännatas kül, olli kül pitkameteline ja ei maksand kurjaga kätte, aaga ei Tõnno sest läinud lahkemaks. Sellesamma wiibafandimise ja wiibapiddamise läbbi ei wiitsind temma õiget tööd teha, ja kui ta nüüd näggi, et teisei ustawa tö ja murre läbbi
keik

keik hästi korda läks, siis tal olli kadde meel, ja se kaddedus süttis! temma tullist wiibha weel ennam põllema. Ka temma naene ja lapsed kartsid ja wärrisfid temma äkkilisse mele pärrast, ja kui ta wiibafeks sai, hoidis iagauks ennast kõrwale. Menda ta üksford tullise wiibaga tahtis ilma asjata lapsese hirno anda, rummal laps katsus ussinaste eest ärrapõggeneda, ja hirno pärrast, äkkiste joostes, ei ta pännud kaewo tähhele, ja kukkus sisse. Se olli weel õnneks, et se kaew ei olnud süggaw ja et kuiva aiaga temma wet ei piddand: muido se laps kül olleks otsa saanud. Waewaga wõtsid tedda wälja, ja hing olli weel sees ja liikmed terred, et kül selle äppardusse läbbi esiteks kohmetand ja keleto olli. Menda olleks Tõnno pea omma lapse mõrtsukaks wiibha läbbi
sa